

Star Truck

스타트럭 1

every

ระยห่าง

เพียอ้ออม

กิดวงดาว

ทดลองงาน

every

ทดลองงาน

every

ทดลองงาน

พบครั้งที่ 1

ฮาแทจิน (하태진) เขียน

กันบี (단비) แปล

Jaoonblue ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เอเวอร์วัยขอพานักอ่านทุกท่านท่องไปในวังวนแห่งความรักของเพื่อนสนิทที่คิดไกลไปกว่าสถานะที่เป็นอยู่ ไม่ว่าจะมองในมุมไหนความรักในครั้งนี้อาจเป็นไปได้ยาก ด้วยเหตุนี้คนที่รู้สึกก่อนจึงต้องเป็นฝ่ายเก็บใจเอาไว้ เพราะถ้าบอกออกไปถึงอย่างไรก็คงไม่สมหวัง อีกทั้งความเป็นเพื่อนอาจจะพังลงไปด้วย ฉะนั้นแล้วหากจะเปรียบสิ่งที่มองเห็นแต่ไม่อาจคว้าเอามาได้เป็นดวงดาวก็คงไม่ผิดนัก

หากพูดถึงดวงดาว ทุกคนคงรู้จักกันอยู่แล้วว่าเป็นสิ่งที่สูงเกินไขว่คว้า ไม่มีใครเคยได้มาครอบครอง แน่แน่นอนว่าสำหรับ 'ฮันจุน' เองก็เช่นกัน เขาเปรียบคนที่แอบรักมานานเสมือนดวงดาว คนคนนั้นคือ 'ยูแจ' เพื่อนที่สนิทที่สุด และการที่ฮันจุนมองยูแจเป็นเหมือนดวงดาวก็เพราะอีกฝ่ายมักจะเป็นที่รักของทุกคน และแม้จะรำลือไปด้วยผู้คนมากมายขนาดไหน แต่ก็ไม่เคยมีใครได้ใจฝ่ายนั้นไปครอง รวมถึงฮันจุนเองด้วย

แล้วเรื่องราวของเพื่อนรักที่ (แอบ) รักเพื่อนในครั้งนี้อะไรจะเป็นอย่างไร ฮันจุนจะสามารถก้าวข้ามความรู้สึกในหัวใจแล้วเริ่มต้นใหม่ได้หรือไม่ มาติดตามใน 'Star Struck ระยะห่างเพียงเอื้อมถึงดวงดาว 1' ไปพร้อมๆ กันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

แนะนำตัวละคร

* โยยูแฉ

หนุ่มสุดฮอตเพื่อนสนิทของอันจุนที่นอกจากจะหน้าตาดีแล้วยังอวยาศัยดี เป็นที่รักของคนรอบข้าง ทั้งเรียนเก่งอีกด้วย โยยูแฉเป็นที่ยกย่องของใครหลายๆ คน รวมถึงเพื่อนสนิทที่คิดไกลเกินกว่าคำว่าเพื่อนอย่างอันจุน

* ซออันจุน

เพื่อนที่สนิทที่สุดของโยยูแฉ ซึ่งเรียนเก่งและหน้าตาดีไม่แพ้กัน แต่เขานั้นหล่อเหลาแบบทรงนักเลง โดยมีดวงตาคมดู เรื่องรันทดในชีวิตของอันจุนนอกจากเรื่องของฐานะทางบ้านแล้วก็มีเรื่องที่แอบรักเพื่อนสนิทอย่างโยยูแฉอยู่ฝ่ายเดียว

* ยุนแฮยอง

สาวสวยเพื่อนของอันจุนและโยยูแฉ โดยเธอแอบชอบโยยูแฉจึงได้ขอให้อันจุนซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับอีกฝ่ายช่วยเป็นพ่อสื่อให้

* อีอินกยู

เพื่อนเรียนพิเศษที่เดียวกับกับโยยูแฉและแฮยอง เป็นคนที่ยึดติดในเรื่องผลการเรียน จึงมักจะชอบคุยโวเรื่องผลการสอบอยู่เสมอ อีกทั้งยังรู้คะแนนของเพื่อนๆ ทุกคน

* พัคจินฮวาน

เพื่อนตัวเล็กที่อยู่คนละโรงเรียนกับอันจุน โยยูแฉ แฮยอง และอินกยู แต่มารู้จักกันที่สถาบันสอนพิเศษ เขาแอบชอบแฮยองมาสักระยะ และชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไปเมื่อได้เจอกับอันจุน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Part 1

ณ มุมมืด

Chapter 1

ถึงแม้ตอนนี้เวลาจะล่วงเลยผ่านไปหลายปีแล้ว ทว่าภาพจำเรื่องราวในวันนั้นยังคงแจ่มชัดราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

ผมยังจำได้ดีว่าตอนที่ได้เจอกับเขาที่สนามเด็กเล่นครั้งแรกนั้นผมรู้สึกอย่างไร เขาใส่เสื้อผ้าแบบไหน และกำลังทำสีหน้าแบบไหนอยู่ ภาพความทรงจำทุกอย่างเหล่านั้นยังคงชัดเจนตั้งแต่ต้องฟ้าขมุกขมัวเพราะอากาศที่มีดครึ้มมาตลอดทั้งวัน กระทั่งบรรยากาศและเสียงที่ดังอยู่รอบตัว

มันเป็นช่วงที่คำพูดที่ว่า 'หัดเชื่อฟังฉันซะบ้าง ไม่อย่างนั้นฉันทิ้งแกแน่' ของแม่ได้แปรเปลี่ยนเป็นคำพูดที่ว่า 'ฉันคงทิ้งเด็กอย่างแกไม่ลงหรอก' ซึ่งตอนนั้นมันเป็นช่วงเวลาที่ผมก้าวเข้าสู่วัยที่เริ่มรู้สึกต่อต้านมากกว่าจะรู้สึกหวาดกลัวเมื่อถูกแม่ดุว่า

ในวันนั้นก็เช่นกัน ผมฟังคำพูดพวกนั้นไปผ่านๆ ไม่รู้ว่ามันเป็นคำขู่หรือคำพูดโอตครวญเฉยๆ กันแน่ ก่อนจะออกมาเดินเล่นในตอนกลางวัน การได้ออกมาดูดาวในเวลากลางคืนทุกวันเป็นหนึ่งในสิ่งที่เป็นความสุขเล็กๆ ของผม เมื่อเดินลัดเลาะไปตามตรอกซอกซอยที่ทั้งมืดและแคบประมาณยี่สิบนาทีก็จะพบกับหมู่ตึกคอนโดมิเนียมที่ทั้งใหญ่โตโอ้อ่าและมีแสงไฟส่องสว่าง การได้มาดูดาวที่สนามเด็กเล่นในละแวกนี้ มันทำให้ผมมองเห็นภาพทิวทัศน์ยามค่ำคืนได้ชัดยิ่งขึ้น ทั้งยังทำให้ผมรู้สึกเหมือนความหนักอึ้งภายในอกนั้นค่อยๆ จางหายไปด้วย

ที่นั่นผมได้พบเจอกับใครคนหนึ่งที่ผมคุ้นเคย ไซค์ครับ...ผมรู้จักเขา พวกเราเรียนโรงเรียนประถมที่เดียวกัน แถมแม่ของพวกเรายังรู้จักกันและติดต่อกันกันอยู่บ่อยครั้ง แม้ว่าจะเคยได้ยินแม่พูดชื่อของหมอนั่นอยู่บ่อยๆ แต่มันนอกจากชื่อของเขากับเรื่องที่เขารูปร่างหน้าตาดีจนฮอตในหมู่สาวๆ แล้วผมก็ไม่วู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย

หมอนั่นนั่งอยู่บนม้านั่งกำลังมองไปบนท้องฟ้า เขามองขึ้นไปบนนั่นหนึ่ง ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิดท่ามกลางเสียงดังเจี๊วจ๊าวของเด็กๆ ที่วิ่งเล่นอยู่โดยรอบ ผมรู้ว่าหมอนั่นกำลังดูดาวบนฟ้า เพราะคงไม่มีเหตุผลอื่นใดที่อีกฝ่ายจะถ่มมานั่งถึงที่นี่เหมือนกับผม

หมอนั่นเติบโตมาในย่านโกโรโกโส ย่านที่อยู่ห่างออกไปและต้องใช้เวลาเดินมาพักใหญ่กว่าจะมาถึงที่นี่

ผมไม่ได้นึกดูถูกดูแคลนอะไรหมอนั่นหรอกนะ กลับกันผมแค่รู้สึกสนใจในตัวเขาที่มีความเป็นอยู่ไม่ได้ต่างไปจากผม

ผมเดินเข้าไปนั่งข้างๆ เขาที่ยังคงเหม่อมองท้องฟ้าอย่างล่องลอยไร้จุดหมาย

แสงไฟสาดลงมาบนศีรษะ แม้จะตึกสูงตึกแค่นี้ แต่แสงไฟจากตึกคอนโดมิเนียมที่ตั้งเรียงรายอยู่ข้างนั้นก็ยังคงสว่างไสว ทั้งผมและเขาต่างเกิดและเติบโตมาในย่านที่พอตะวันตกลับฟ้าก็จะมีดมิดไรซ์ซึ่งแสงจากดวงไฟ เพราะอย่างนั้นมันจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่ผมและเขาจะมาหากันที่นี่ในทุกคืน

ผมเองก็ไม่แน่ใจว่าผมมาที่นี่เพราะแค่ชอบมานั่งดูดาว หรือจริงๆ แล้วผมปรารถนาอยากเป็นเจ้าของคอนโดมิเนียมหรูนั่นกันแน่

"ใจ"

ผมชักเขาไปหัวนๆ ด้วยความที่เราเคยอยู่โรงเรียนประถมที่เดียวกันมาก่อน ฉันทเคยเจอนายนะ แม่ฉันทเคยเล่าเรื่องนายให้ฟังด้วยละ แม้ผมจะรู้ว่าควรพูดอะไรต่ออีกสักนิดเพื่อไม่ให้เขามองว่าผมเป็นคนประหลาดที่ทักชาวบ้านเขาไปทั่ว แต่ผมกลับพูดอะไรไม่ออก ผมเองก็รู้สึกเหมือนกันว่าทำไม มันรู้สึกประหม่าอย่างบอกไม่ถูก ผมยังคงนั่งไม่พูดจาอะไรจนอีกฝ่ายค่อยๆ หันหน้า

มาสบตากับผม

เขาจ้องมองมาที่ผมนิ่งด้วยสายตาเดียวกันกับที่เขา มองท้องฟ้า เขา
นิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเปิดปากพูดขึ้นทำลายความเงียบ

"ใจ"

หมอนั้นยิ้มอย่างสดใสและสว่างไสวยิ่งกว่าดวงดาวไหนๆ ที่ระยิบระยับ
อยู่ท่ามกลางความมืด

"ฉันชอบโซยุแจ เพราะงั้นนายช่วยฉันหน่อยเถอะนะ"

ในวินาทีที่ยืนแช่ของสารภาพมันออกมานั้น ซอฮันจุนกำลังนั่งเลียไอศกรีม
อยู่ได้ริมไม้พลาญิกภาพของคนที่เป็นร่วมชั้นของเขาเพิ่งจะสารภาพรักไป
เมื่อครู่ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่ฮันจุนเองก็กำลังเผลอนึกถึงภาพโซยุแจที่กำลัง
นั่งโกวชิงข้ามองดูดาวอยู่ข้างกันในสนามเด็กเล่นเมื่อคืน

เมื่อวานนี้พวกเขาก็นั่งดูดาวด้วยกันเช่นเคย มันเป็นกิจวัตรของพวกเขา
มาตั้งแต่สมัยอยู่ชั้นประถม และมันก็เป็นแบบนี้เสมอมาแม้ว่าตอนนี้พวกเขา
จะอยู่ในช่วงมัธยมปลายปีสุดท้ายที่แสนจะวุ่นวายแล้วก็ตาม กระทั่งในวันที่
เลิกเรียนพิเศษเสร็จมาเหนื่อยๆ โซยุแจก็มักจะส่งข้อความมาหาเขาก่อนเสมอ
และเมื่อเขาที่กำลังนั่งติวหนังสืออยู่ที่ห้องได้รับข้อความก็จะรีบคว้าเสื้อคลุม
มาใส่แล้ววิ่งออกจากห้องไปทันที มันมักจะเป็นเช่นนั้นอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็น
วันที่ฝนตกหรือวันที่ต่างคนต่างมีธุระก็ตาม

ถ้าหากถามว่าเขาชอบดูดาวขนาดนั้นเลยหรอ แนนอนว่าเขาคงตอบว่าใช่
ตอนเด็กๆ เขาชอบการที่ดาวระยิบระยับงามตาพวกนี้ลอยเด่นอยู่ไกลจนใคร
ก็ไม่อาจเอื้อมถึง มันอาจเป็นเหตุผลที่ไร้เดียงสาตามประสาเด็กของเขา แต่เขา
กลับรู้สึกว่าการที่ดาวเป็นสิ่งที่ใครก็ไม่อาจเอื้อมมาถือครองได้นี้แหละ ช่วยทำให้
ความรู้สึกเหลื่อมล้ำและความโดดเดี่ยวในใจของเขาลดลงไปได้บ้าง

ทว่าในตอนนี้นิสัยที่ว่างเปล่านั้นก็กลับเลือนหายไปเสียแล้ว ทั้งที่เขา
แขนงหน้ามองดูท้องฟ้าตลอดทั้งคืน แต่เขากลับจำไม่ได้เลยสักนิดว่าดวงดาว
บนฟ้าเป็นเช่นไร ภาพที่หลงเหลืออยู่ในความทรงจำมีเพียงแคใบหน้าของ

โซยูแจที่กำลังหัวเราะอย่างสดใส รวมไปถึงรอยยิ้มที่สว่างไสวและสองกายที่นิ่งอยู่ใกล้ชิดกัน

เขาอาจจะพลาดฟังสิ่งที่ขุนแฮยของพูตผิดไป เพราะเมื่อครู่เอาแต่เหม่อลอย คิดถึงเรื่องเมื่อคืน อันจุนจึงถามกลับไปอย่างไม่ใส่ใจนัก

"เธอยังไงนะ"

"นายสนิทกับยูแจไม่ใช่หรอไง นี่ก็ปีสามแล้วด้วย อีกหน่อยก็จะเรียนจบแล้วอะ เพราะงั้นฉันเลยอยากลองเติมที่กับความรักครั้งนี้ดูสักตั้ง"

แฮยของโพล่งย้ำความตั้งใจของตัวเองออกมาด้วยท่าทีจริงจัง หลังจากกวาดตามองไปรอบๆ จนมั่นใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่แถวนี้ อันจุนแน่นปากแน่นเป็นเส้นตรงเพราะเขาเองก็ารู้เหมือนกันว่าจะต้องตอบกลับไปว่าอย่างไร

เรื่องที่แฮยของแอบชอบยูแจนั้นเป็นเรื่องที่ใครๆ ต่างก็รู้กันทั่ว เพราะตัวต้นเหตุอย่างเจ้าตัวต้นไม่มีความสามารถในการเก็บความลับและสงวนท่าทีเลย แม้แต่น้อย เธอทุ่มเทกับทุกๆ เรื่องด้วยนิสัยส่วนตัวที่เป็นคนมุ่งมั่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เรื่องการแสดงออก หรือแม้กระทั่งเรื่องการรักใคร่ข้างเดียว ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่คิดเลยว่าจู่ๆ เธอจะมาขอความช่วยเหลือจากเขา

จริงๆ แล้วอันจุนไม่มีความคิดอยากจะช่วยเธอเลยแม้แต่น้อย และต่อให้เขาคิดที่จะช่วยจริงๆ ก็ไม่มีเรื่องไหนที่เขาจะสามารถช่วยเธอได้อยู่ดี เพราะขนาดคนอื่นยังมองเธอออก ดังนั้นจึงไม่มีทางเลยที่คนอย่างโซยูแจจะดูไม่ออก หมนั่นเป็นคนที่เซ้นส์แรงและดูคนเก่ง เพราะอย่างนั้นถ้ายูแจสนใจแฮยของจริงๆ ก็คงได้คบกันไปนานแล้ว อันจุนจึงได้แต่นั่งละเสียดไอศกรีมนิ่งท่าที่เป็นไม่สนใจ

"ทำไมไม่ตอบเล่า"

"เธอก็จัดการเอาเองสิ"

"นายนี่มันจริงๆ เลย ไอติมฉันก็ซื้อให้แล้ว ไม่น่าจิตน้ำใจจะช่วยกันเลยนะ เอาคืนมาเลย!"

"เฮ้ย นี่เป็นสินบนหรือหะ"

ฮันจุนเลิกคิดว่าพลาถยีนไอศกรีมที่ละลายเกือบจะหมดแล้วไปให้
แฮยองจึงได้แต่ถอนหายใจ

"ถ้าจู่ๆ ไปสราภภาพัก ฉันคงได้กินหัวเห่งเลย หมอนั่นคงจะปฏิเสธแล้ว
บอกว่าต้องอ่านหนังสือเพราะนี่ปีสามแล้วแน่ๆ อะ"

"มันก็ไม่ใช่ว่าเวลาที่ควรจะมีแฟนจริงๆ นั่นแหละ"

"เรียนไปมีแฟนไปก็ได้นี่ ทำไมอะ หรือว่ายูแจมีคนที่ชอบอยู่แล้ว?
ถ้าไม่ใช่อย่างนั้น อย่างน้อยๆ ก็ช่วยบอกสเป็กคนที่หมอนั่นชอบมาหน่อยสิ"

แฮยองเอาไหล่เบียดฮันจุนพลาถกระตึบกระซาบ ฮันจุนจึงเอาแขน
โอบไหล่ของเธอหลวมๆ ก่อนจะตอบกลับไป

"สนใจเรื่องเรียนก่อนเถอะ แฮยอง"

"เฮอะ! นายนี้มันฟังไม่ได้เลยจริงๆ"

แม้จะโดนต่อว่าอย่างแรง แต่ฮันจุนก็ไม่ได้สะทกสะท้านเลยสักนิด
เขามองไปยังเงาของคนที่กำลังเดินเข้ามาจากอีกฝั่งหนึ่งของสนาม

ดูท่าอีกฝ่ายึงจะเล่นบาสเสร็จ ไชยูแจสวมกางเกงพละสีน้ำเงินเข้มกำลัง
เดินเข้ามาใกล้ พวกเขาทั้งคู่ตัวสูงขึ้นมากเมื่อเทียบกับสมัยที่เพิ่งเข้าเรียนใหม่ๆ
ทำให้กางเกงนักเรียนของพวกเขาขาล้นเตลุตลอดจนเห็นข้อเท้า เพราะอย่างนั้นฮันจุน
กับยูแจจึงมักจะเปลี่ยนมาสวมกางเกงพละแทนหลังจากมาถึงห้องเรียนเสมอ

ฮันจุนเหยียดขาออกไปข้างหน้าแล้วยกยืมพลาถลูบกางเกงพละสีเดียวกัน
เงิบๆ

นับตั้งแต่ช่วงมัธยมต้นเรื่อยมาจนถึงตอนนี้ แม้ทั้งสองคนจะอยู่ใน
สถานะเพื่อนที่สนิทกันที่สุด แต่เขาก็ไม่เคยเห็นยูแจแสดงออกว่าชอบใครเลย
สักครั้ง มีคนมากมายเข้ามาชอบยูแจ ทว่ายูแจกลับไม่เคยสนใจเรื่องรักใคร่
พวกนั้นเลย ถึงอย่างนั้นยูแจก็ไม่ได้เมินคนพวกนั้น เพียงแค่เขาเลือกที่จะปฏิบัติ
กับทุกคนเหมือนกันเท่านั้นเอง

เพราะอย่างนั้นเขาจึงเป็นเสมือนดวงดาวสำหรับฮันจุน

"เฮ้! ขอฮันจุน!"

ฮันจุนเงยหน้าขึ้นไปตามเสียงอันคุ้นเคยที่ตะโกนเรียก ยูแจที่มายืนอยู่

ตรงหน้าเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้กำลังมองมาที่เขา ก่อนจะส่งยิ้มให้เขายอง
เมื่อเห็นว่าเธอเองก็อยู่ตรงนี้ด้วยเช่นกัน

อันจุนสบสายตากับยูแจที่เพิ่งเดินเข้ามาได้ร่มไม้ ก่อนจะพยักพยิดหน้า
ให้ด้วยความเคยชิน ตอนสมัยมัธยมต้น อันจุนตัวสูงกว่ายูแจประมาณ
หนึ่งเซนติเมตร เวลายืนข้างกันทำให้ระดับสายตาไม่ต่างกันมากนัก แต่ตอนนี้
อันจุนกลับจำต้องเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่омองหน้าอีกฝ่าย

นอกจากเรื่องส่วนสูงแล้วยังมีสิ่งที่เปลี่ยนไปเมื่อเริ่มแตกวัยหนุ่ม นั่นคือ
กลิ่นกายที่เริ่มเข้มข้น โคร่งหน้าเองก็เริ่มชัดเจนขึ้นเช่นกัน...

อันจุนมองสันgramคมอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเบนสายตาหนี ยูแจย่อตัว
ทุดกายลงมานั่งข้างๆ พลงยกแขนกอดคออันจุน ร่างกายของยูแจค่อนข้าง
อุ่นร้อนเพราะเพิ่งเล่นกีฬามาหมาดๆ หยดเหงื่อที่เกาะอยู่บนลำคอเปล่ง
ประกายระยับ โบหน้าเกลี้ยงเกลาประดับด้วยรอยยิ้มค่อยๆ เลื่อนเข้ามาใกล้
ในวินาทีที่อีกฝ่ายอ้าปากเตรียมจะพูดอะไรบางอย่าง หัวใจของอันจุนก็พลัน
สั่นไหวระรัวกับสัมผัสจากแขนที่โอบกอดนั้น

"ทำอะไรกันอยู่เหรอ"

"เปล่า ไม่ได้ทำอะไร"

แฮยองลุกพรวดขึ้นพลงโผล่ตะโกนเสียงดังราวกับเกรงว่ายูแจจะเข้าใจ
อะไรบางอย่างผิดไป พอเห็นปฏิกิริยารุนแรงแบบนั้นที่มีต่อคำถามของยูแจ
อันจุนก็พอเข้าใจได้ว่าทำไมข่าวลือเรื่องที่แฮยองชอบโยยูแจถึงได้ดังกระฉ่อน
ไปทั่ว

ยูแจมองท่าที่แบบนั้นของเธอก่อนจะหัวเราะออกมา ในขณะที่อันจุน
เอาแต่เลียไอศกรีมอยู่เงียบๆ เขามองไม่ไอศกรีมที่กินเกือบหมดแล้วเอาไว้
ในปากนิ่ง แสร้งทำเป็นกินไอศกรีมอยู่จนรับรู้ได้ถึงรสขมเพื่อนของไม้ไอศกรีม

ในขณะที่แฮยองใช้เท้าเหยียบสนาม ซุกสองมือลงในกระเป๋ากางเกงพละ
พลงคิดว่าจะพูดอะไรออกไปดี เส้นผมยาวของเธอปลิวลงมาปรกแก้ม ก่อนจะ
เปิดปากพูดขึ้นในที่สุด

"โยยูแจ นายทำการบ้านของโรงเรียนสอนพิเศษเสร็จแล้วเหรอ"

และแล้วหัวข้อที่เธอตั้งใจเลือกเฟ้นมาคุยก็คือเรื่องเรียนพิเศษ เพราะ
ยูแจและแฮยองต่างก็เรียนพิเศษที่เดียวกัน

"อ้อ ทำเสร็จหมดแล้ว"

"แล้วข้อสอบจำลอง* ละ ทำครบหมดแล้วเหวอ ตรงพาร์ตเติมคำ
ภาษาอังกฤษนั้นไม่ยากหรือไง"

"ก็พอทำได้นะ"

"จั้นเหวอ ถ้าจันช่วยสอนจันหน่อยสิ พอดีจันมีข้อที่ไม่เข้าใจอยู่นะ"

"เธอเก่งภาษาอังกฤษอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง แล้วจะมาให้จันสอนนี่นะ"

"จันไม่ได้เก่งสักหน่อย ที่ทำไปเมื่ออาทิตย์ก่อนนั้นจันก็ทำผิดหมด
เลยนะ"

"นั่นเพราะเธอเจ็บเท้าไม่ใช่หรือไง"

ยูแจพูดพร้อมกับเงยหน้ามองแฮยองที่ยืนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะเหยียด
ปลายเท้าออกไปแตะเบาๆ ที่หัวรองเท้าแตะของเธอ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอ
ไม่คาดคิดมาก่อนว่ายูแจจะพูดแบบนั้นออกมาหรือเปล่า สีหน้าที่ดูซึ่งเครียด
ของแฮยองถึงได้ผ่อนคลายมากขึ้นทันตา เธอก็ม้วนหน้าลงมองปลายเท้าที่
สัมผัสกันอยู่กลางถ้ามขึ้นมา

"นายรู้ได้ยังไงอะ"

"แค่ดูก็รู้แล้วนา"

"วันนี้นายเห็นด้วยเหวอ"

"อืม"

ยูแจตอบกลับไปอย่างไม่ได้คิดอะไร รอยยิ้มตาหยีที่ดูเย้ายวนนั้นดู
ไม่เข้ากับคำตอบที่แสนอ่อนโยนนั่นเลยสักนิด อันจุนหายใจเข้าลึกก่อน
หันไปมองแฮยอง แล้วก็เป็นอย่างที่เขาคาดคิดเอาไว้จริงๆ เธอกำลังยกมือ
จับใบหูซ่อนความรู้สึกประหม่าที่แสดงออกมาอย่างปิดไม่มิด

"...แค่เรื่องสอบก็ยุ่งจะตายอยู่แล้ว ยังจะเอาเวลามาจ้องหน้าคนอื่นอยู่อีก"

* การสอบจำลอง คือการสอบที่ดำเนินการตามรูปแบบของการสอบจริงทุกประการเพื่อเป็นการเตรียม
ความพร้อม

ถึงเธอจะพยายามปกปิดอย่างไร แต่ปัญหาก็อยู่ตรงที่เธอเก็บความรู้สึกของตัวเองไม่เป็นนี่แหละ

ยูแจหัวเราะพรุดออกมากับคำพูดตรงไปตรงมาของแฮยอง แก้มของเธอค่อยๆ แดงระเรื่อเมื่อเห็นมุมปากของอีกฝ่ายที่ยกขึ้นน้อยๆ กับดวงตาที่แยมั้มจนตาปิด

ยูแจเป็นคนที่สามารถซื้อใจคนอื่นได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าใครต่างก็ตกหลุมรักเขา เพราะเขามักจะเลือกพูดแค่สิ่งที่คนฟังอยากฟังเสมอ

"แค่มองหน้าเธอนี้ฉันต้องมีเหตุผลด้วยหรอ ก็แค่อยากมองอะ ไม่ได้หรือไง"

"พูดบ้าอะไรของนายเนี่ย! เขาเป็นว่าไฉ่ใจกันที่โรงเรียนสอนพิเศษละกันฉันไปละ"

แฮยองส่งซิกทางสายตาให้ฮันจุนทั้งที่ใบหน้าแดงก่ำ เธอน่าจะเขินเลยทำเป็นส่งเสียงดังไวววายกลบเกลื่อน ก่อนจะวิ่งกลับห้องเรียนไป

ฮันจุนรอนจนกระทั่งเธอหลับหายไปจากกระยะสายตาจึงค่อยเอาไม้ไอศกรีมออกจากปากไม่รู้เป็นเพราะว่าเขากัดมันไว้นานหรือเปล่า ในโพรงปากของเขามันถึงได้รู้สึกขมปร่า

ยูแจเลื่อนมือที่พาดอยู่บนไหล่มาหยิกแก้มฮันจุนเล่น

"ว่าจะขอกินสักคำ นี่เล่นกินหมดเลยหรอ"

"นายรู้เรื่องนั้นเพราะอินกยูบอกนายสินะ"

ฮันจุนพูดเสียงเรียบ อีอินกยูคือเพื่อนที่เรียนพิเศษที่เดียวกับยูแจและแฮยอง หมอนั่นไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร แต่ก็เป็นคนที่ยึดติดและหมกมุ่นแต่กับเรื่องผลสอบมากไปสักหน่อย เขามักจะชอบคุยโวเรื่องคะแนนสอบอยู่เรื่อยและยังรู้คะแนนสอบของทุกคน รู้กระทั่งคะแนนของฮันจุนที่ไม่ได้เรียนอยู่ห้องเดียวกัน เพราะอย่างนั้นกับแค่เรื่องคะแนนสอบแบ่งห้องของสถาบันสอนพิเศษจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่คนอย่างอินกยูจะรู้เรื่อง

"เรื่องที่แฮยองเจ็บทำนองะ หมอนั่นกลัวแฮยองทำข้อสอบออกมาดีแล้วได้เลื่อนห้องจะตาย พอแฮยองป่วยแล้วสอบไม่ผ่านเลยไม่ได้เลื่อนห้องก็

เอาไปป่าวประกาศทั่ว"

เจ็บแท้งนั้นหรือ

ยูแฉถามตัวเองในใจพร้อมกับเพ็งนึกขึ้นได้ว่าเขาลืมไปเสียสนิทเลยว่า
แฮยของปวย แต่เขาดันไปพูดจาชวนชิน ทำเหมือนคอยเฝ้ามองดูเธออยู่ตลอด
เอาเสียได้

ยูแฉทอดสายตามองเหมือนยังรู้สึกสับสน ก่อนที่เขาจะพยักหน้าหงึกๆ
"อ้อ..." เขาเคาะลิ้นพลงเลื้อนมือออกจากไหล่ของฮันจุน

"หมอนั่นมันตัวปัญหาจริงๆ เลย ช่วงนี้ฉันเองก็ไม่ค่อยสบายเท่าไร
สงสัยคงต้องเก็บอาการหน่อยแล้วแฮะ ชื่นหมอนั่นรู้เข้าคงได้เอาไปป่าวประกาศ
ให้ชาวบ้านเขารู้แน่ๆ"

ยูแฉคิดว่าคำว่า 'ปวย' สำหรับตัวเขาและแฮยของนั้นใช้กับเรื่องของ
สภาพร่างกายเหมือนกัน ทว่าคำว่า 'ปวย' สำหรับฮันจุนนั้นดูจะใช้กับสมอง
เสียมากกว่า เพราะอย่างนั้นเขาจึงมองฮันจุนเป็นแค่ตัวตลก ในขณะที่ฮันจุน
ด่าหมอนั่นเป็นประจำจนไม่รู้จะด่าอย่างไรแล้ว ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าหมอนั่น
เป็นคนอย่างไร แต่ฮันจุนก็อดไม่ได้เลยสักครั้ง

ฮันจุนแค้นหัวเราะออกมาก่อนจะถามขึ้น

"แล้วนี่นายไม่สบายตรงไหนกัน"

"ก็ภาวะปวดขาจากการเจริญเติบโต* นะสิ"

ยูแฉเอนตัวฟังลงมาพลงทำตัวออดอ้อนเป็นเด็ก ฮันจุนที่เป็นห่วงได้
ครุ่นเดียวสะบัดแขนข้างที่ยูแฉพึ่งออกอย่างนึกหมั่นไส้ แต่ยูแฉกลับไม่ได้
สะทกสะท้านพลงแก้งทำเป็นนอนกอดอกแน่นเหมือนเด็ก

"นี่ฉันปวดจริงๆ นะ แกมช่วงนี้ก็นอนไม่ค่อยหลับด้วย"

"เจ็บที่ขาสินะ"

"ก็ใช่นะสิ...แฮ้อ ไม่อยากโตไปมากกว่านี้เลยอะ ถ้าหยุดโตได้ก็คงดีสินะอะ
ขาแกมมันโตขึ้นเรื่อยๆ จนสีกกับข้อเท้า แสบเป็นบ้าเลยเนี่ย"

* ภาวะปวดขาจากการเจริญเติบโต คือภาวะที่ส่งผลให้เกิดอาการปวดขาที่บริเวณหน้าแข้ง น่อง หรือหลังหัวเข่า
มักเกิดขึ้นกับขาทั้งสองข้าง โดยพบมากในเด็กเล็กหรือเด็กวัยรุ่น

"ฉันก็เหมือนกันแหละน่า พี่ที่รู้จักเองก็บอกว่าคงเอาทางเก่งมาให้ฉันใส่ไม่ได้แล้ว เพราะเขาตัวเตี้ยกว่าฉัน"

"นายหมวดขาให้ฉันหน่อยดิ"

"ไอ้...จะไปไหนก็ไปเลยไป"

ยูแจหัวเราะตัวโยนจนกลืนแถมพุลอยออกมาจากตัวของอีกฝ่าย มันเป็นกลิ่นแอปเปิ้ลหอมๆ ที่ยูแจใช้เป็นประจำทุกวัน ลมที่พัดผ่านมาอบอวลไปด้วยกลิ่นกายของเขากับกลิ่นแถมพุลอยหอมสดชื่น อันจุนำเลื่องมองยูแจที่นั่งอยู่ข้างๆ ครู่หนึ่ง ก่อนจะเบนสายตาหนี ไปหน้าที่กระทบกับแสงของดวงดาวยังคงดูสดใสไม่เปลี่ยนเมื่ออยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ อันจุนใช้เท้าสะกิดเท้าของอีกฝ่าย ยูแจจึงเงยหน้าขึ้น ก่อนที่อันจุนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

"นายก็รู้ว่าชายชอบนาย ในเมื่อนายเองก็ไม่ได้มีใจให้เธอ เพราะฉันก็อย่าไปพูดอะไรแบบนั้น"

ยูแจยกยืมมั่งๆ โดยไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เขามักจะรู้สึกสนุกทุกครั้งที่อันจุนปริากบ่นอุบิบแบบนี่ แล้วจู่ๆ อันจุนก็เปลี่ยนเรื่องคุย

"ฉันว่าจะลองไปเรียนพิเศษที่เดียวกับที่พวกนายเรียนสักสามเดือน... แต่ถ้าเรียนแค่สามเดือน เขาจะรับสอนให้ไหมนะ"

"รับอยู่แล้วแหละน่า ว่าแต่แม่นายจะจ่ายให้เธอ"

"เปล่าหรอก บ้านฉันมีเงินซะที่ไหนล่ะ เงินเก็บที่ฉันสะสมไว้ช่วงไปทำงานที่บ็อกซิ่งคลับน่าจะจ่ายค่าเรียนได้สักสามเดือนพอดีนะ"

อันจุนทำงานพิเศษที่บ็อกซิ่งคลับแถวบ้านมานาน พี่ชายแถวบ้านเอ็นดู แล้วก็เข้าใจสถานะทางบ้านของอันจุนเป็นอย่างดี เขาจึงฝากงานให้ทันทีที่อันจุนขึ้นมัธยมปลาย งานที่เขาก็ไม่ได้เหนื่อยเลยสักนิด เพราะรุ่นพี่ให้เขาทำแต่งงานเบาๆ แล้วก็เอาแต่บอกว่าต้องการให้เงินเป็นค่าขนมเล็กน้อยก็เท่านั้น อันจุนทำงานบัดกวดเข็ดดูฆ่าเวลามาตลอดสองปี แต่เงินที่เก็บได้นั้นก็ถือว่าเยอะมากพอดู

ไหนๆ เขาก็กำลังจะเรียนจบมัธยมปลายแล้ว เขาก็อยากจะลองลงเรียนพิเศษดูสักครั้ง เพราะทั้งชีวิตที่ผ่านมาเขายังไม่เคยเรียนพิเศษเลย

ถือเสียว่าได้ทบทวนบทเรียนทั้งหมดที่เคยเรียนมาไปในตัวด้วย ถึงแม้ว่าเขาจะมีผลการเรียนที่ดีอย่างสม่ำเสมอมาโดยตลอด แต่มันคงจะดีกว่า ถ้าหากได้ลงเรียนพิเศษแล้วมีคนคอยช่วยทบทวนบทเรียนนี้ให้ในระหว่างปิดเทอม และมันก็จะสนุกมากแน่ๆ ถ้าได้เรียนกับโชยูแจ อีกอย่างหลังจากเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว เขากับยูแจก็คงจะไม่ได้เจอกันบ่อยๆ เหมือนในตอนนี่

"สุดท้ายไปเลยนะนายเนี่ย เก่งไปซะทุกอย่างเลยจริงๆ"

ยูแจเอ่ยปากชมเปาะพลางเลื่อนมือขึ้นมาลูบศีรษะเขาเล่น ถึงเขาจะแค้นหัวเราะอย่างเอือมๆ กับท่าทางที่แสนโอเวอร์นั้น แต่กลับรู้สึกดีเสียอย่างนั้น สำหรับโชยูแจแล้วมันอาจจะกลายเป็นเพียงคำพูดที่พูดออกไปอย่างนั้น ไม่ได้มีความหมายพิเศษอะไร เพียงเดี๋ยวเดียวก็คงหลงลืมไป หรือไม่นั้นอาจจะ เป็นเพียงคำพูดที่พูดให้คนฟังรู้สึกดีเท่านั้น ทว่าในตอนนี่เขาก็มีความสุขไป กับมัน

พอคิดว่าจะต้องไปบอกเรื่องเรียนพิเศษกับแม่ที่กำลังกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย ที่แทบจะไม่พอใช้สอย เขาเองก็รู้สึกหนักใจไม่น้อย แต่คงต้องขอบคุณคำชมชวนเขินนั้นของยูแจที่ช่วยทำให้เขารู้สึกสบายใจขึ้นมานิดหน่อย

จะว่าไปแล้ว ตอนนี้อย่างไรของคงจะอารมณ์ดีอยู่แน่ๆ

ฮันจุนหัวเราะเบาๆ ก่อนลุกยืนขึ้น ทันทีที่เขาปลดเรื่องกลุ่มใจออกไปจากหัว และเงยหน้าขึ้น เขาก็ได้ยินเสียงกริ่งดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าเวลาพักเที่ยงได้หมดลงแล้ว ทว่าพอฮันจุนลุกขึ้นยืน ยูแจกลับคว้าตัวเขาไปโอบไหล่ทันที

"จุนนายก็จะมาสอบวัดระดับใช่ไหม ถ้าเราได้อยู่ห้องเดียวกันก็คงจะดี"

"นายอยู่ห้องหนึ่งสินะ?"

"ไม่ใช่ สองต่างหากล่ะ แชยงกับอินกยูก็อยู่ห้องเดียวกับฉันด้วยนะ"

"นั่นฉันจะไปอยู่ห้องหนึ่ง"

ฮันจุนขีดหน้าตอบพลางปรายตามองอีกฝ่าย ยูแจจึงกระซิบปรามข้างใบหูของฮันจุนว่าห้ามไปพูดแบบนี้ต่อหน้าอินกยูเด็ดขาด ก่อนจะหัวเราะออกมา เพียงเสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้นที่ริมฝีปากของยูแจเฉียดผ่านใบหู ฮันจุนพลันได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากผิวบริเวณลำคอแกร่งหลังจากที่หยาดเหงื่อได้

แห้งเหือดไปแล้วเพราะสายลมเย็น

"รีบวี่งลี เดียวก็สายหรรษา"

ยูแจวี่งนำหน้าออกไปก่อนที่ฮันจุนจะเริ่มออกตัววิ่งตามไป หัวใจของเขา
เริ่มต้นแรงขึ้น ความอุ่นร้อนที่ชวนให้รู้สึกดีพิลันแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย

"ขอบคุณนะครับพี่"

หลังจากฮยอนแบเดินออกมาส่งถึงข้างนอก ฮันจุนก็รับเงินมาก่อนจะ
โค้งขอบคุณฮยอนแบที่ยิ้มให้อย่างใจดี ภายใต้ท้องฟ้าอันมืดมิด หากเงยหน้า
ขึ้นมองก็จะเห็นป้ายเก่าๆ ที่เขียนว่า 'พัคฮยอนแบ บ็อกซิ่งคลับ'

มันก็นานมากแล้ว เขาเห็นที่นี่มาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้น มันเป็นพื้นที่
เล็กๆ ที่คนละแวกนี้มักจะมาชกมวยและกระชับสัมพันธ์กัน สำหรับฮันจุนแล้ว
งานทำความสะอาดก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เหนื่อยอะไรนัก ฮยอนแบมักจะให้เขา
ทำความสะอาดพื้นที่เพื่อให้แลกกับค่าขนม แถบช่วงที่เขาทำงานพิเศษอยู่ที่นี้
เขาเองก็ได้เรียนรู้การชกมวยจากฮยอนแบไปด้วย

วันนี้เองก็เช่นกัน แม้ว่าเขาจะชกมวยไปได้แค่ครูเดียว แต่ก็เล่นเอา
หอบจับโดยที่เขายังไม่ทันได้เริ่มหยิบจับทำความสะอาดอะไรเลย เมื่อมองไปยัง
รุ่นพี่ฮยอนแบที่ส่งยิ้มมาให้พร้อมกับบอกว่าหนึ่งปีที่ผ่านมาแรงหมดเขาดีขึ้นเยอะ
ฮันจุนก็รู้สึกเกือบเงินจนทำอะไรไม่ถูก ถึงแม้เวลาจะผ่านไปหลายปีจนเขาโต
เป็นหนุ่มแล้ว ทว่าร่างกายของเขากลับไม่ได้โตขึ้นเลยสักนิดราวกับว่ามันโต
ได้มากที่สุดเท่านี้ เขายืนมองป้ายคลับเก่าๆ นั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะก้าวเท้า
เดินออกมา

ฮันจุนแวะเข้าร้านสะดวกซื้อระหว่างทางไปย่านคอนโดมิเนียม ถึงแม้ว่า
หลังจากจ่ายค่าเรียนพิเศษไปแล้วเขาจะเหลือเงินอยู่แค่ไม่กี่หมื่นวอน* แต่มัน
ก็เพียงพอให้เขาซื้อของกินเล่นได้อีกนิดหน่อย ฮันจุนจึงซื้อขนมปังสองก้อนกับ
น้ำอัดลมยี่ห้อที่ยูแจชอบมาสองกระป๋อง แล้วเร่งฝีเท้าขึ้นเมื่อคิดถึงคนที่น่าจะ
ออกมาก่อนและกำลังรอเขาอยู่

* วอน เป็นสกุลเงินของประเทศเกาหลีใต้

เมื่อมาถึงสนามเด็กเล่น เขาเห็นโชยูแจกำลังนั่งอยู่บนชิงช้า หมอนั้นนั่งเหยียดขาทั้งสองข้างพลางจ้องมองพื้นโดยที่ยังมีกระเปาะสะพายอยู่บนหลัง พอเห็นดังนั้นฮันจุนจึงรีบก้าวเท้าเดินเข้าไปใกล้

"โง่"

"มาแล้วเหรอ"

ยูแจเงยหน้าพร้อมกับส่งยิ้มให้ ก่อนจะลุกพรวดยืนขึ้นจนผมที่ปรกลงมาบนหน้าผากปลิวไหวเล็กน้อย จากนั้นฮันจุนจึงยื่นขนมปังที่ซื้อมาให้อีกฝ่าย

"ไปซื้ออะไรมาอีกล่ะ"

"พอดีว่าฉันหิวนะ ไหนๆ ก็ซื้อของตัวเองมาแล้ว ฉันก็เลยซื้อมาเผื่อนายด้วย"

"นายนี่ก็ขยันซื้อเวลช์มาให้ฉันทุกวันเลยนะ"

"ก็นายชอบไม่ใช่หรือไง"

"ถึงจะชอบก็เถอะ แต่นายก็จะซื้อมาแต่ยี่ห้อนี้เนี่ยนะ นายคงเป็นพวกอยู่ในกรอบ ไม่ค่อยชอบอะไรที่มันท้าทายสินะ ขนาดเรื่องแต่งงานนายยังบอกว่าอยากรีบแต่งงาน รีบสร้างครอบครัวเลยนี่"

ฮันจุนเฝ้าปากปิดสนิทกับคำบ่นของอีกฝ่าย ยูแจยังจำคำพูดในวัยที่ยังไม่รู้ประสีประสาของเขาที่เคยพูดเมื่อสมัยมัธยมต้นได้ดี อย่างว่าแต่จะคิดเรื่องแต่งงานอย่างจริงจังเลย ตัวเขาเองยังไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลยว่าวันหนึ่งเขาจะหันมาชอบผู้ชายด้วยกัน และด้วยหัวใจที่ขลาดกลัวของเขาในตอนนั้น เขาจึงนึกอยากรีบแต่งงานเพียงเพราะแค่ต้องการใครสักคนมาแบ่งเบาภาระต่างๆ ของชีวิตในวัยที่ยังไม่อาจหางานทำเลี้ยงชีพตัวเองได้มากกว่าที่จะอยากรีบแต่งงานเพื่อจะได้รีบสร้างครอบครัวให้มั่นคง

หากคนเราสามารถจดจำคำพูดอันโง่เขลาในอดีตพวกนั้นไว้เตือนใจทุกคำได้ก็คงจะดี ทว่าคำพูดแบบนั้นในช่วงวัยแรกแย้มที่กำลังเบ่งบานของคนเรามันกลับมีเยาะเสียดจนจดจำไว้ได้ไม่หมด คิดได้ดังนั้นฮันจุนจึงเบ้หน้าก่อนจะตอบกลับ

"ถ้าไม่อยากรีบก็เอาคืนมานี่มา"

"กินสิครับ จะกินให้อร่อยเลย"

พวกเขาที่นั่งกินขนมปังพลาญทอดคุ้ยกันไปเรื่อยเปื่อย อันจุนกลืนขนมปังไส้ครีมเลี่ยนๆ พร้อมกับน้ำอัดลมไปรวดเดียวจนรู้สึกแน่นท้อง

อันจุนพลุลมหายใจออกอย่างพอใจก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่มองไม่เห็นดวงดาวเลยแม้แต่ดวงเดียว

"เดี๋ยวนี้แทบมองไม่เห็นดาวสักดวงเลยเนอะ คงเป็นเพราะมลภาวะทางอากาศสินะ"

"นายเองก็รู้อยู่แล้วนี่"

"ถึงจะรู้อยู่แล้ว แต่นายก็ยังมาดูดาวที่นี้อยู่ทุกวี่ทุกวันนี่นะ"

สิ้นเสียงนั้นยูแจก็หัวเราะออกมา ก่อนที่คิ้วหนาจะขมวดเข้าหากันราวกับกำลังจะพูดเรื่องจริงจัง

"อันจุนอา*"

อันจุนรู้สึกคุ้นเคยกับภาพของยูแจในเวลานี้ราวกับว่ามันเป็นเดจาวู

"เรื่องดาวนะ...ฉันไม่เคยเห็นมันชัดมาตั้งแต่แรกอยู่แล้วละ"

ยูแจยื่นหน้าไปกระซิบกระซาบข้างใบหูของอันจุนในระยะห่างที่ใกล้กันมากจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจ อันจุนกะพริบตาปริบๆ พร้อมกับร่างกายที่พลันแข็งทื่อไม่ไหวติง ยูแจคลี่ยิ้มบาง ก่อนจะขยับถอยออกมาโดยที่สายตายังคงไม่ละไปจากอันจุน

อันจุนพยายามเพ่งสายตามองหาดวงดาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืนที่มีตีสสนิทอยู่พักใหญ่จนยูแจต้องสะกิดแก้มของเขา

"ไม่เห็นจะมีอะไรเลย นายจะมองอะไรขนาดนั้น"

"จริงๆ แล้วมันก็มีดาวอยู่นะ"

"เฮ้อ...ยังไม่อยากกลับบ้านเลยแฮะ"

* อหรือยา เป็นคำลงท้ายเวลาเรียกขานชื่อ ใช้สำหรับคนที่สนิทใจกันเท่านั้น ทั้งนี้โดยปกติทั่วไปแล้วจะไม่มี การแปลคำนี้ออกมาเป็นภาษาไทยเนื่องจากเป็นคำที่ไม่ได้มีความหมายในตัว เป็นเพียงหน่วยคำที่เติมเข้ามาเพื่อบ่งบอกความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและคู่สนทนาเท่านั้น ส่วนในเนื้อหาของต้นฉบับเล่มนี้มีจุดที่ จำเป็นต้องถอดความโดยทับศัพท์ออกมาเพื่อความเข้าใจในเนื้อหา บริบททางภาษา และวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษาได้อย่างสมบูรณ์ โดยมีหลักการใช้คือหากท้ายชื่อมีตัวสะกดใช้อา หากท้ายชื่อไม่มีตัวสะกดใช้ยา

ยูແຈပັນพึมพำเบาๆ แม้ปากจะบอกว่ายังไม่อยากกลับ ทว่าริมฝีปากของเขาก็ยังคงมีรอยยิ้มประดับอยู่ เขามักจะยิ้มแบบนี้อยู่เสมอเวลาที่มีเรื่องอะไรไม่สบายใจ อันจุนจึงถามกลับไป

"ทำไมอะ บรรยากาศที่บ้านนายไม่ค่อยดีหรือไง"

"ก็เหมือนเดิมนั้นแหละ น่าเบื่อซะมด"

"..."

"ไว้ครบสามเดือนแล้วฉันจะเลิกเรียนพิเศษพร้อมนาย หลังจากนั้นเราค่อยไปติวที่โรงเรียนด้วยกันดีกว่า"

ถึงยูແຈจะไม่ได้พูดมันออกมาตรงๆ แต่อันจุนก็เข้าใจสถานการณ์ของอีกฝ่ายได้ในทันที พ่อแม่ของยูແຈมักจะพูดเรื่องเงินทองต่อหน้ายูແຈเป็นประจำ เรื่องมันเริ่มต้นขึ้นเมื่อปีก่อนหลังจากที่ยูແຈขอเงินพ่อแม่มาเรียนพิเศษที่ทั้งชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยมีโอกาสดูได้เรียนเลยสักครั้ง นับแต่นั้นมาพวกเขาก็มักจะบ่นเรื่องเงินค่าเรียนพิเศษให้ยูແຈอึดอัดอยู่เป็นประจำ

"แล้วแต่นายเลย"

แทนที่จะหยิบยกเรื่องนั้นมาซักถามว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วค่อยพูดปดอบ อันจุนกลับเลือกที่จะทำตัวปกติและคอยอยู่เคียงข้างยูແຈเงียบๆ แบบนี้เสมอ เพราะเขาปดอบใครไม่เป็นเลยสักนิด อันจุนลุกขึ้นคว้าจับสายซิงช้าของยูແຈ ก่อนจะเริ่มออกแรงไถวมัน พลันดวงตาของยูແຈก็เบิกกว้างแล้วเงยหน้าขึ้นมามองเขา

"ทำอะไรของนายนะ"

"อยู่เฉยๆ เถอะนะ"

พอพูดจบอันจุนก็ไถวซิงช้าอย่างเต็มแรงจนเกิดเสียงยามตัวซิงช้าไถวฝาสายลม ยูແຈพลันคว้าสายซิงช้าเอาไว้แน่นพลางยกขาขึ้นเหยียดไปด้านหน้า อันจุนจึงหัวเราะลั่นออกมาจนดังก้องไปทั่วสนามเด็กเล่น

"นี่! หยุดแกว่งได้แล้ว ไอ้บ้า!!"

"ไง? เห็นดาวยัง?"

ยูແຈสายศีระะไปมาอย่างนี้กระอาาก่อนจะหัวเราะออกมา ต่อให้ลอยสูง

ขึ้นไปใกล้ท้องฟ้ามากกว่านี้ก็คงมองไม่เห็นดาวอยู่ดี ทันทีที่ความเครียด
มลายหายไป รอยยิ้มอันแสนคุ้นเคยก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลานั้นอีกครั้ง
ฮันจุนคว้าสายซิงซ์เข้าเอาไว้ข้างหนึ่งเพื่อหยุดซิงซ์จากนั้นก็ก้มหน้าลงมอง
อีกฝ่าย เท้าของยูแจเหยียบลงบนพื้นทรายทันทีที่ซิงซ์หยุดนิ่งอย่างกะทันหัน
ก่อนใบหน้าที่ถูกเงาทาบทับของยูแจจะเงยขึ้นสบตากับฮันจุน

สีหน้าผ่อนคลายของยูแจพลอยทำให้คนมองรู้สึกผ่อนคลายลงตามไปด้วย
ฮันจุนจึงลูบศีรษะยูแจอย่างเบา มือก่อนจะพูดขึ้น

"วันนี้ฉันเพิ่งได้เงินจากพี่ฮยอนแบมา นายอยากกินอะไรไหม"

"แฮม ทำเป็นรวยเลยน้ำ"

ยูแจลุกพรวดขึ้นมาก่อนจะคว้าคอของฮันจุนเข้ามากอดแน่น ทั้งคู่ต่าง
ผลัดกันไปมาอย่างหยอกล้อพาลางหัวเราะคิกคัก ฮันจุนเดินโซเซไปมาเพราะ
น้ำหนักตัวของอีกคนที่โถมตัวลงมาพาลางคิดว่าทำไมเขาต้องซื้อขนมปังมาให้
คนแบบหมอนี่ด้วยนะ

พออีกฝ่ายคว้าคอของเขาเข้าไปกอดไว้แน่น สองกายแนบชิดกันจน
ลมหายใจของยูแจจรดลงบนแก้มของเขา ริมฝีปากที่ยังคงมีกลิ่นหอมหวาน
ของน้ำอัดลมยี่ห้อโปรดของเจ้าตัวระเรื่อขึ้นเป็นสีแดงราวกับผลองุ่น

พวกเขาทั้งสองต่างเดินกลับบ้านโดยพยายามก้าวเท้าให้ช้าที่สุดเท่าที่
จะช้าได้ ว่าจะได้บอกลากัน เงามืดทอดยาวจากปลายเท้าของพวกเขาที่ได้
กลืนหายไปกับความมืดมิดในยามค่ำคืนเสียแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3ngnW6y>